
Není všechno jenom Všechnopárty

Do našich domovů vstupuje moderátor a scenárista Karel Šíp na prvním programu České televize o pátečních večerech, kdy nás baví svou *Všechnopárty*. Jeho neagresivní, empatický, úsměvný a vtipný způsob moderování, stejně jako pečlivý výběr trojice hostů udělaly z této talkshow jeden z vůbec nejsledovanějších pořadů, který se stal víkendovým televizním favoritem. O *Všechnopárty* se toho napsala už spousta, ale méně se ví o Karlu Šípovi – textaři. Tak to napravíme. À propos, Karel Šíp slaví 1. června půlkulaté, pětasedmdesáté narozeniny. Tak ať jsou ty další roky zdravé, šťastné a úspěšné!

TEXT: MILOŠ SKALKA

S muzikou jsi začínal v roce 1970 jako basový kytarista a současně kapelník skupiny Faraon. Právě tam jsi začal psát první texty, nebo už jsi měl za sebou nějaké předchozí pokusy?

Kapelu jsem vlastně založil jenom proto, abych měl pro koho psát texty. Byl jsem celkem mizerný basista, amatér a samouk, bez nějakých větších ambicí to někam jako baskytarista dotáhnout. Já chtěl psát texty. Stahoval jsem si na magneták různé zahraniční pecky, ty jsem otextoval a nosil je do kapely. Takhle například vznikla píseň Šlapací kolo, můj vůbec první text, který vyšel na gramofonových deskách. V originále se to jmenovalo The Pushbike Song od jakési australské kapely, jejíž název jsem ani neznal (šlo o skupinu The Mixtures a její zázrak jednoho hitu – pozn. aut.). Jen tak mimochodem – singlů se Šlapacím kolem se tehdy prodalo přes sto tisíc! Pro neznámou kavárenskou kapelu to byl hned napoprvé docela úspěch. Původní písničky jsme ještě žádné neměli, Jarda Uhlíř k nám přišel až o dva roky později. Stal se tak prvním hudebním skladatelem, kterého jsem poznal zblízka. Do té doby jsem

psal písničky na hudbu zahraničních skladatelů, které jsem takhle zblízka jako Jardu nikdy nepoznal. Naše první společné dílko nese název René, já a Rudolf.

Kdy se stalo psaní textů jednou z tvých dalších profesí?

Nikdy jsem to nepovažoval za svoji profesi, je to spíš koníček. Nebyl jsem na psaní textů nikdy ekonomicky závislý, neobíhal jsem zpěváky ani skladatele, vždycky to ke mně nějak přišlo samo. Opravdu intenzivně jsem se psaní textů věnoval až v 80. letech s Karlem Svobodou.

Jaké náměty tě při tvorbě textů zajímají a kde tě texty napadají?

Takhle jsem nikdy nepřemýšlel a preferovat předem nějaké téma mě nikdy nenapadlo. Inspirací je pro mě vždycky hudba. Srovnal bych to s luštěním křížovek. Ta muzika už v sobě nese nějakou náladu, emoci, textař by se – dle mého soudu – měl do té emoce vpravit, vystihnout ji, co nejvíc muzice posloužit. Opatřit ty tóny vhodnými slovy, aby to k sobě pasovalo

a působilo to jednoduše, srstle. Tajenka už pak vždycky nějak vyleze sama. Demosnímek od skladatele jsem často poslouchal pořád dokola, až se mi cosi vybavilo, nějaké to slovíčko, slogan, cokoliv. Pak už to běží samo. Žádné inspirativní místo pro tuhle činnost nemám, člověk sedí buď nad psacím strojem se sluchátky na uších (kdysi), nebo u klávesnice počítače (dnes).

Píšeš raději pod tlakem termínu odevzdání textu, nebo máš raději zadání „až to bude, tak to bude“?

Nikdo rozumný nevyžaduje dodání textu v nějakém termínu. Když se na to spěchá, ubírá to na kvalitě. Nevzpomínám si, že bych byl v tomto směru někdy tlačěn nějakým šibeničním termínem. Vlastně ano, jednou. To když jsme s Jardou Uhlířem do našich společných televizních pořadů dodávali pokaždé jednu novou píseň. Tam byl vždycky nějaký ten termín. Ale ten jsme si vlastně určovali sami, takže žádný velký tlak to nebyl. Slyšel jsem, že hezký recept na šibeniční termíny dodávání textů mívá Zdeněk Rytíř. Ten prý je nosil rovnou do nahrávacího studia. Muzika už byla nahraná a čekalo se jenom na text. Takže když s tím přišel, nikdo se v tom textu už nijak nehrabal, nehodnotil, nekritizoval. Všichni byli rádi, že to vůbec je.

Přicházíš sám s nápady na písňové texty, nebo pracuješ takřkajíc na objednávku?

Buď píšeš na hudbu, nebo bez hudby. To když máš skladatele, který chce napřed text a ten pak zhudebňuje. Zažil jsem obojí. Přiznám se, že raději jsem psal na hudbu. Ale mockrát jsem nosil hotové texty ke zhudebnění Jardovi Uhlířovi, protože ten to tak má rád, vlastně nejradši. Téma i obsah si v takovém případě uděláš sám a strefovat se do toho musí on. Ale abych přímo dostal zadání, nějaké téma, to, myslím, nikdy nenastalo.

Co tě láká víc? Napsat text na původní melodii, nebo česká slova k už existující zahraniční písni?

Samozřejmě k původní melodii. A nejen z finančních důvodů. Každý ví, že otextovat dneska cizojazyčnou píseň je vlastně charitativní činnost. O autorský

Foto: archiv Karla Šípa

honorář se nedobrovolně dělíš se spoustou jiných lidí, původních autorů, producentů, majitelů práv, tedy s lidmi, které ani neznáš. To lze dělat snad už jenom z čirého kamarádství s interpretem. Párkrát jsem se takové práce dopustil, ale

nikdy jsem nebyl rád. A současně přiznávám, že mě také v téhle oblasti nikdy nepotkal žádný výraznější úspěch.

Co se týče zahraničních písní, držíš se smyslu původního

→

Foto: archiv Karla Šípa

Foto: archiv Karla Šípa

Foto: archiv Karla Šípa

textového příběhu, nebo vytvoříš příběh úplně nový?

V minulých dobách to bylo s převzatými skladbami jiné. Taky těch převzatých písní u nás vznikalo poměrně hodně. Někdy se dokonce konaly dostihy, kdo s tím přijde na Supraphon dřív, o ty největší šlágry bývala rvačka. Ale držet se nějakého původního tématu tenkrát nikdo nemusel, každý si mohl napsat, co chtěl. Já jsem dokonce původní obsah většinou ani neznal, nejsem angličtinář, o čem to je, mi bylo vlastně jedno. Spíš jsem se snažil hledat česká slova, která by zněla jako ta v originále. Například

z italského Strano jsem udělal Ráno. To bylo hned a nedalo to žádnou velkou práci. Mimochodem, italština se do češtiny převáděla docela snadno. Jednou jsem si v tomhle smyslu udělal radost, když jsme si dopřáli s Petrou Janů a Jardou Uhlířem takovou legraci, a to parodii na nevídaný přívál italských písní do našich končin. Jako pseudoitalské trio Triky a pověry, neboť to italské uskupení se jmenovalo Ricchi e Poveri. No a namísto Ti amo jsme zpívali Ty jámo, kdo tě tu vyhloubil, to teda byl debil a tak dále. To byla zábava pro nás i pro lidi, tehdy to padlo na docela

úrodnou půdu. Dneska je ale proces s cizími písněmi jiný. Napíšeš nějaký text, ten je třeba přeložit do angličtiny a ten překlad potom někdo někde posuzuje. Buď ho schválí, nebo neschválí. Kritéria jasná nejsou. Nejspíš chtějí, aby se to co nejvíc podobalo tomu původnímu smyslu, nevím. Jednou nebo dvakrát jsem takhle narazil a vrátili mi to. Víckrát už bych to dělat nechtěl. A nezávidím textařům, kteří tohle martyrium podstupují. Pipláš se s tím, předěláváš. A výsledná odměna? Nula, nula, nic.

V minulých dobách to bylo s převzatými skladbami jiné. Taky těch převzatých písní u nás vznikalo poměrně hodně. Někdy se dokonce konaly dostihy, kdo s tím přijde na Supraphon dřív, o ty největší šlágry bývala rvačka.

Foto: archiv Karla Šípa

Které ze svých textů považuješ za zásadní, za jakousi svou reprezentativní textařskou vizitku?

Nemám nic takového, sám to hodnotit ani nedokážu, spíš jenom odhadovat. Trvalou životnost má opravdu jenom minimum písní – od jakýchkoliv autorů. Hodně toho propadne sítím času. S tím nic nenaděláš, o tom rozhodují posluchači. Když přežijí jedna dvě písně, i to je třeba považovat za úspěch. A ke všemu ne každou z těch, které se strefí do obecného vkusu, by si dal člověk do své výkladní skříně. Sám bych pár takových kousků ve své tvorbě našel. A naopak to, co bych považoval za svoji chloubu, většinou upadne v zapomnění. Nedávno jsem narazil na cédéčko s písničkami, které jsme kdysi napsali a jako duety nazpívali s Jardou Uhlířem. Většinu z nich jsem si už ani nepamatoval. Když jsem si to pustil, byl jsem některými překvapený, jak je to dobré. Něco mě až dojalo... Ježíšek pláče, pláče ze žalu, že upadl do kaluže, celej se zmáčel... Nebo píseň o vyňatých slovech. Krásná práce s češtinou. Sám se za to musím pochválit, nikdo

jiný to za mě neudělá, protože to nikdo nezná. Osud písní je prostě někdy krutý.

Tvoje texty má ve svém zpěvníku ne jeden z našich interpretů, ať už zpěvaček, nebo zpěváků. Měl jsi možnost také úzce spolupracovat s Karlem Gottem, ať už jako scenárista jeho koncertů, nebo textař. Jak náročný byl Karel Gott „klient“?

Velmi náročný. Pokud jde o texty, byl od začátku napojený na absolutní špičky v oboru, na geniálního Jiřího Štáidla, potom na Zdeňka Borovce. Takže laťka byla opravdu hodně vysoko. Tehdy nebyly počítače, e-mail, text se dopsal na psacím stroji a musel jsi ho odvézt na Bertramku. Ta cesta, to byl fakt nervák. Vezme to, nevezme to, jistý si člověk nebyl dopředu nikdy. Ale nepochodit u Karla s textem hned napoprvé nebyla žádná hanba. Někdy stačilo jenom pár drobných úprav, třeba jenom slovíčko, Karel byl maximalista. Jednou mi vyprávěl, jak nechal text od Zdeňka Borovce. A požádal ho, aby to zkusil

jinak. Že měl původně o té písni jinou představu a tu mu také sdělil. Zdeněk se prý nejdřív ošival, ale nakonec se nechal přemluvit a Karlovu představu splnil. Byla to píseň Je jaká je. Textařská práce té nejvyšší kvality. A přitom až napodruhé.

Je někdo, pro koho bys rád napsal text, ale ještě jsi k tomu neměl příležitost? Nebo takové sny vůbec nemáš?

Tady odjakživa platilo, že psát pro Gotta je nejvíc. To se mi splnilo měrou vrchovatou (Karel Šíp napsal pro Karla Gotta mimo jiné texty k písním Krev toulavá, Když muž se ženou snídá, Chci zpátky dát čas nebo k duetům s Marcelou Holanovou Čau, láska a Náš song – pozn. aut.). Takže nesplněný sen v tomhle směru nemám a nejspíš už ani mít nebudu. Textařině se v současnosti nevěnuji, neboť mám dost jiné práce. Ale kdo ví, třeba se něco v hlavě urodí a nějaký ten text ještě udělám. Jenom tak, sobě pro radost. A částečně také proto, aby si v OSA nemysleli, že jsem s tím definitivně sekl. ☒